

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

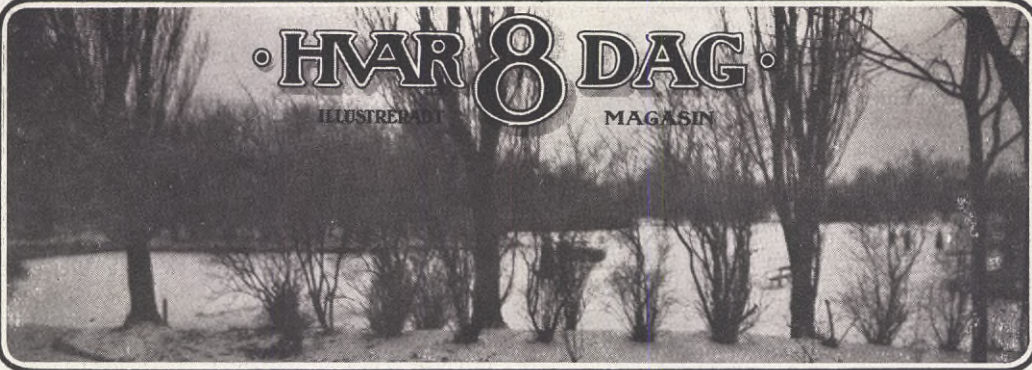
This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

MALMÖ SLOTTSPARK. — FOTO. C. JOHANSSON, NORRKÖPING.

19:DE ÅRG.

DEN 24 FEBRUARI 1918

N:o 21

Foto: Maria Jimmy-Lund.

Kliska: Bengt Nilsværger.

C. Johansson

Från Växiö ingick på aftonen den 13 februari underrättelsen, att rektorn vid Lunds katedralskola, till doktor Hilding Andersson aflidit å Växiö lasarett efter en för några veckor sedan genomgången operation. Rektor Andersson hade de senaste åren vid upprepade tillfällen måst taga tjänstledighet för hälsans vårdande, så att så till vida kom inte dödsbudet oväntadt. Men sorg och saknad skall det väcka i vida kretsar, ty med honom bortgick icke blott en fint bildad, nobel personlighet, en af Sveriges förnämsta humanister, utan äfven en af vårt lands allra främste ungdomsuppföstrare, till hvilken generationer stå i den största och outplånligaste tacksamhetsskuld för intryck och föredömen, gifna för och mottagna för lifvet.

Anders Hilding Andersson var född den 22 mars 1853 i Växiö: han fick alltså gå hädan i födelsestaden. Såväl på fädernet som mödernets hade han vittert påbrå. Hans fader, biskop Johan Andersson, och hans farbroder, gynekologen, professor Anders Andersson, gjorde sig redan under sin studenttid i Lund under skandinavismens klang- och jubeldagar på 1840-talet kända för sin litterära begåfning; den förre blef sedan en flitig översättare och var den förste, som försvenskade Goethe's "Faust", den senare vann en plats bland de aderton tack vare sitt mästerskap på tillfällighetsdiktens område. Genom modern, Elisabeth Maria Lindfors, räknade han härstamning ur en släkt hvars namn icke heller är okänd i Lunds litterära häfd. Eiter mogenhetsexamen i Jönköping 1872 kom han som student till Lund, där han ägnade sig åt filosofiska, särskildt klassiska studier med den grundlige Christian Cavallin, den estetiskt fint bildade Albert Lysander och den unge väckelsebringande Esaias Tegnér som de främsta i lärareren. Efter filosofie kandidatexamen 1875 och licentiatexamen 1878 förvärfvade han sig år 1879 den akademiska graden och mottog samma år Cavallins kallelse till docentur i grekiska. Vid universitetet fanns emellertid inga beföringsmöjligheter och Andersson trädde omedelbart i läroverkens tjänst. Efter profår i Lund vann han redan 1881 utnämning till lektor i latin och grekiska i Kalmar, öfverflyttades 1883 därifrån till ett lektorat i samma ämnen vid läroverket i Växiö, förordnades till rektor därstädes 1892 och vann 1906 transport därifrån till rektoratet vid Lunds katedralskola, från hvilket han med vårterminens utgång skolat afträda vid uppnådd pensionsålder.

Det sades ovan, att Hilding Andersson hörde till vårt lands främsta humanister. Intet mänskligt var honom i själfva verket främmande. Intet tillfälle försummade han att förkofra sitt vetande. Allmänheten kom detta till godo genom hans utmärkte översättningar. Som lycklig översättare är det framför allt, som han framträdde inför offentligheten. Som en af våra flitigaste sanskritister har han till vårt språk öfverflyttat flere forindiska skaldeverk såsom dramerna "Den lilla lervagnen", "Ratnavali" samt Kalidasas "Urvasi och hennes hjälte". Äfven från den latinska litteraturen har han gjort åtskilliga översättningar, både af poesi och prosa, bl. a. en serie litteraturprof i Schücks stora samling "Världslitteraturen i urval och översättning", hvari upptagits översättningar af Terentius' Bridima, Virgilius' Æneids sjätte bok samt Petronius' berömda skildring "Kalaset hos Trimalchio", af hvilka den sistnämnda är den märkligaste och med mest konst gjorda, i det det snarare gällt att helt omdikta den grofkorniga förebildens mustiga innehåll än att helt enkelt översätta — en uppgift, som kräfde både djärfhed och takt i anlitaudet af det ägre språkets yttersta utvägar och som löstes med yndighet och kvickhet.

I fri omdiktning har Andersson äfven på svenska återgifvit den gamla folksagan om Mickel Räf. Den vassa satiren i denna dikt har fullt personlig klang och skänker denna försvenskning värde af originaldikt.

Slutligen bör icke glömmas hans litteraturhistoriska arbeten "Aristofanes. Ett stycke grekisk kulturhistoria" och "Den grekiska tragedien" samt "Det grekiska dramat", af hvilka det sistnämnda är den fullständigaste öfversikt vi ha på vårt språk af det gamla Hellas' dramatiska litteratur och som innehåller en mängd tolkningar af dialogställen och körsånger.

Lika betydande Hilding Andersson var som humanist och översättare, lika framstående var han som lärare och läroverkschef. Här om äro strängt taget endast lärjungar omdömesgilla. Men deras vittnesbörd äro också samstämmiga. För dem var han under sin långa verksamhet först i Växiö och sedan i Lund mest af allt en faderlig föresyn. All hans sträfvan, såges det och för visso med rätta, gick ut på att söka hos de unga väcka de bästa och ädlaste böjelserna till lif och samtidigt söka göra skolans ofrånkomliga tvång och möda så litet tryckande som möjligt. Många experiment i pedagogiskt och organisatoriskt hänseende, som Hilding Andersson för detta ändamål företog, torde trots den skepsis, hvarmed de i början mottogos, komma att bli en framtids värderade egendom. Den goda vilja, hvaraf de buros, var i alla händelser nog, för att hans elever skulle komma att värda och älska honom i mer än vanlig grad. Rent personligt sökte han också värda sig om hvar och en af dem, han gaf ej sällan begåfvade och intresserade lärjungar kostnadsfri enskild handledning och hvar helst han kunde hjälpa sina lärjungar i trångmål och svårigheter, kunde man vara säker på, att han gjorde det. I Lund kallade pojkarne honom "höfdingen".

Och en höfding var han, hufvudet högre än allt folket, lekamligen och andligen —

en man, som satte in viljans stål
att fylla sitt innersta ändamål,

såsom det citerats nu inför den öppna griften. Oberoende af alla traditionella meningar, af alla konventionella hänsyn vandrade han den väg fram, som han ansåg vara den rätta. Han bestämdes inifrån, icke utifrån. Kanske gaf detta honom en prägel af kärfhed och oätkomlighet på ytan. Men man behöfde icke se eller höra mycket af hans gärningar och ord, för än man förstod, att det var en heljuten, god karaktärs- och hjärtemänniska man hade framför sig. I fråga om sin allmänna lifsåskådning var det Platon och Goethe, som gifvit honom grundvalarne; hans syn på lifvet och människorna var ljus och optimistisk. I politiskt afseende var han klart och oförfalskad frisinnad, ja, han skydde icke ens att synas radikal. I lärarekollegiet sågs detta ju icke alltid med blida ögon. Men huru mycket hans antagonist är kunde ogilla hans meningar, mannen, som hyste dem, måste de skänka sin aktning och sympati, om de själfva hade något af det nobla sinne, hvarmed han själf skilde mellan person och sak.

Af offentliga uppdrag utanför ämbetsgärningen, som gifvits åt honom, må erinras om ledamotskapet i 1899 års stora läroverkskommitté, inom hvilken han varmt men förgäfvos verkade för bevarandet i en del läroverk af en starkare ställning åt de klassiska språken.

Närmast sörjes den hädangångne af efterlevande maka, född Bergenstråle, och fyra barn, sönerna Sten, landtbrukare, och Alf, e. o. seminarieadjunkt i Växiö, samt döttrarne Karin, gift med bibliotekskonsulenten Fr. Hjelmqvist i Stockholm, och Birgit.

HVARFÖR jag hatar kvinnorna? Hatar är ditt ord förresten. Självt tycker jag det är för starkt för den känsla jag hyser. Du har väl ändå sällan sett något hat mot dem, men säkert har du gifvit akt på, att jag ständigt är på min vakt inför dem.

Ja, min vän, detta förhållande har naturligtvis sin allvarliga orsak, som du sen länge anat. Vi ha på gatan tillsammans passerat vackra och tilldragande kvinnor, som dina ögon glupskt njutit. Saligt mått har du vänt dig mot mig: Min Gud, hur skön o. s. v. Och till din förvåning, ja förgelse har du fått ett likgiltigt ja till svar. Och dock vet du, att jag inte saknar sinne för det som är skönt, du vet, att jag ej velat underkänna ditt omdöme, utan därmed endast visat min likgiltighet för de kvinnliga föremålen som sådana.

Du undrar hvarför?

Nu är jag ju till utseendet långt ifrån vacker och minst af allt ägnad att uppträda vid sidan af en skön kvinna. Inte nog med att jag är låghalt, och att foten på det korta benet på obehagligt sätt är vänd snedt inåt, utan dessutom är jag futtigt liten till kroppen och till på köpet försedd med ett oskönt, fågelliknande ansikte. Du skulle därför kunna anta, att jag redan från början förtviflat beträffande min förmåga att vinna en kvinnas kärlek och sedan så vant mig in i denna föreställning, att jag aldrig gjort något försök. Om jag nu påstode detta, skulle du förstås genast invända, att äfven den vidrigaste ej undgår, att någon gång anfäktas af kärlek, och att äfven den fulaste kan få sig en relativt bra kvinna samt att jag skulle kunna lyckas förträffligt... Näja, att jag skulle lyckas förträffligt vill jag nu inte tro, jag är så godt som öfvertygad om motsatsen, men att jag ej behöft undvara en fru, om jag velat ha någon, är dock säkert. Efter nio arbetsamma docentår är jag nu professor, och jag skulle ju kunna duga utmärkt, vill det tryckas, till familjefar...

Du undrar, hvad som då egentligen gör mig ovillig.

Det är en historia, en ganska vanlig historia.

För att du skall kunna rätt förstå den, bör jag nog först nämna några ord om mina föräldrar. Af min far har jag nämligen ärfitt mitt fula yttre, af min mor min brinnande skönhetstörst. Dessa båda egenskaper skulle tillsammans framkalla den lilla tragedi, hvori jag var bestämd att spela hufvudrollen. Min mor känner du. Hon har genom arf konstnärsblod i sina ådror och äger ett utåtriktadt skönhetssinne. Hon odlar dock inga talanger, målar inte, gör ingen litteratur och musicerar helt obetydligt. Men hon har en mediödd förmåga att förstå och bedöma sådana saker, och framför allt förstår hon att gestalta sin omgivning på ett skönt sätt. Min far, kyrkoherden, var i mycket hennes motsats. Han var tänkare, med intresse för det andliga och själsliga. Men mest utmärkte han sig för sitt vidunderligt fula utseende. Jag skall försöka ge en bild af hans ansikte. Han hade en bred, ganska hög panna, som var klufven i två häliter, fårad och ojämn, som om den varit ärrig. Öfver hjässan låg ett ljusst, glest hår. Ögonen voro af obestämd grå färg, svåråtkomliga bakom tunga, djupt sänkta, rynkiga, åt sidorna liksom utdragna ögonlock. De voro nästan alltid inflammerade af läsning och stirrade ansträngt och närsynt fram genom de guldbågade brillorna. Näsan var stor, krokig och starkt byggd och öfverkäken framskjutande med stora, utstående tänder och kort öfverläpp. Hade underkäken varit normal, skulle kanske ansiktet haft en viss kraft; nu förtogs detta uttryck och ersattes af sin motsats, emedan den tvärtom var ytterligt svagt utvecklad. Tänderna nere i munnen sutto sålunda ett långt stycke bakom de

upptillvarande, och vid sidorna var käken så intryckt, att den knappt skönjdes. De magra, stramande kinderna tycktes nästan omedelbart öfvergå i halsen, och eftersom skäggväxten var ojämn och svag, kunde min far aldrig dölja sin fulhet bakom ett skyddande skägg. Hans utseende var onekligen komiskt.

Efter min käre fader har jag emellertid äfven ärfitt en liflig studiehåg. Redan som barn var jag en lärd och kallades "Professorn". Mina kamrater föraktade mig dock ej till den grad som de föraktade mina kamrater bland plugghästarna. Jag kunde nämligen roa dem med elaka karrikatyler af lärarna och längre fram i gymnasistföreningen lärde man känna mig som författare till giftiga epigram. Trots mitt plugg begrafde jag mig aldrig helt i böckerna utan hade alltid ögonen öppna för yttervärlden, och jag hade i slyngelären en ovanlig blick för det komiska och löjligen hos mina medmänniskor. Men till min sorg blef jag också snart medveten om mitt eget löjligen yttre. Detta skapade hos mig en blyghet, som tidvis gjorde mig nästan abnorm. Under sådana perioder kunde jag gripas af en oöfvervinnelig motvilja för att möta en person, jag såg längre fram på gatan, en motvilja, till hvilken jag ej kunde finna något motiv, men som trots det var stark och mäktigt som en ångest. Af inre tvång vek jag då ohöfligt in på en sidogata eller gjorde helt om och marscherade tillbaka. Jag hade alltid en panisk förskräckelse för att visa mig inför en iakttagande människomassa, en förskräckelse, som ännu till en del finnes hos mig. I gymnasistföreningen var det sålunda en kamrat till mig, som föreläste mina dikter; mig själf skulle man aldrig kunnat förmå därtill. Jag skulle rodnat, stannat och kommit af mig och förstört alltsammans. Och jag vet ej, huru jag skulle stått ut att leva, om någon haft en aning om de dikter, som lågo i hemligt förvar i min omsorgsfullt låsta skrifbordslåda. Jag rodnade, när jag bara tänkte på dem, och gick i en samtidigt glädje- och rysningsfull ångest för dem. Det var en knippta kärleksdikter. Till formen voro de imitationer efter diverse favoritdiktare, men innehållet var mitt eget plågade jag. Ty se, tidigt nog hade kvinnan uppträdt i mitt lif!

Jag hade förälskat mig i den lilla skolstadens vackraste skolflicka — enligt min mening vackraste ätminstone. De fula flickorna intresserade mig aldrig, och bland de vackra föredrog jag alltid den vackraste. I min smak var jag en extrem aristokrat, som föraktade allt, som hade den minsta fläkt af banalitet och vulgärt kynne öfver sig. Jag var till min olycka ohyggligt gråtten och granttyckt.

Hur hon såg ut? Hon var blond, smärt, medellång. Ansiktet hade en sällsynt vacker profil med något böjd näsa, förtjusande läppar och energisk haka. En face var det något litet för långt eller för smalt men personligt prägladt, distingeradt och förnämt genom de kallt blickande blå ögonen och den egendomliga munnen. Öfverläppen var en smula för kort, något utskjutande och lämnade munnen i midten öppen med en skymt af de hvita tänderna. Munnen var dock ej slapp eller vek, ty läpparne samlades till ett uttryck af kraft och bestämdhet i mungiporna. Hennes smärta figur hade en ovanlig spänstighet och energi, och på små nätta fötter skred hon fram lätt och luftigt som en sagoprinsessa. Dessa lyriska floskler säga kanske inte så mycket och sakna säkert förmåga att ge en levande bild af henne. Men hur väl jag än i detalj erinrar mig henne, afstår jag dock från en i sig själf omöjlig beskrifning. Vare det nog sagt: jag var hänförd, bedärad, ohjälpligt kär...

I mina dikter kallade jag henne Sirius.

Hon var dotter till en haradshöfding och var fjorton år, då jag först såg henne, strax efter familjens in-

Forts. å sid. 327.

Foto. Atsberg & Frennäs, Stockholm.

K DRAMATISKA TEATERN:

Fru Harriet Bosse som Gråce de Plesans i "Bröllopsmarschen".

Henry Batailles drama "Bröllopsmarschen" hade den 12 febr. premiär å Dramatiska teatern i Stockholm. Pjäsen tillhör sin författares tidigare produktion och rör sig om den unga flickan af högsta aristokratien, som ger upp sin lysande framtid och flyr med en ung musiker och pianolärare för att med honom bilda ett litet idylliskt ménage i Paris.

Fru Harriet Bosse, som härmed gjorde sitt återinträde vid teatern efter sin långa bortovaro, spelade hufvudrollen med underbart levande och skiftande värme och särskildt gjordes den svåra slutscenen före självmordet gripande. Styckets framgång på premiären får äfven i hög grad tillskrivas denna begåfvade skådespelerska och applåderna riktade sig efter sista ridåfallet också hufvudsakligen till henne.

GEFLE TEATER, som i dagarne högtidligt hållit sitt 40-årsjubileum.

Foto. Reimers, Gäfla.

Foto. Atsberg & Frennäs, Stockholm.

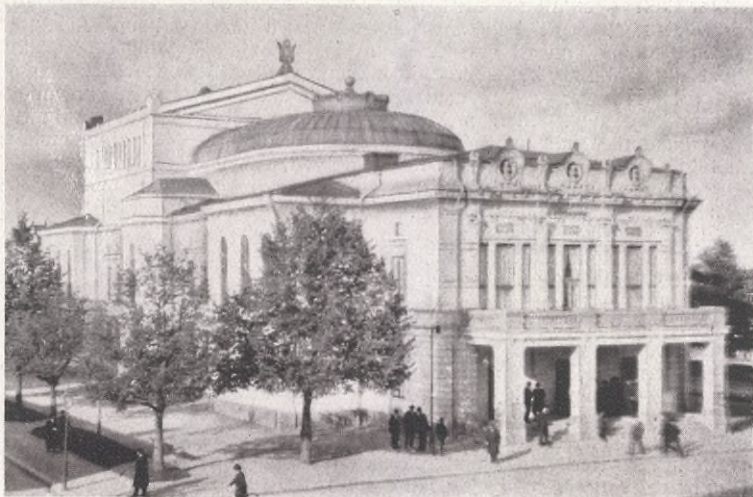
Liktö: Bengt Sjögrenparis.

INTIMA TEATERN:

Fru Karin M'ander och herr Lars Hanson som Anna och Richard i "Richard III". Scen ur 1.a akten. Text å sid. 331.

Den 13 februari 1878 invigdes Gefle teater, som denna månad fyller 40 år, med en festföreställning, inledd med en prolog af Fjalar (lektor Östergren) föredragen af skalden själf. Därefter gafs af Otterströmska sällskapet "Don Cæsar de Bazano", ett af dåtidens bataljnummer.

Teatern är uppförd efter ritningar af den framstående arkitekten, hofintendenten Nyström och gäller än i dag såsom en af landsortens allra förnämsta. Dess arkitektoniskt stilfulla yttre motsvaras af dess inre. Den väl proportionerade salongen med parkettloger och avantscener rymmer inemot 700 åskådareplatser och scenen är en bland de största i landet. Såsom dess nitiske och framstående ledare har under 20 år fungerat bankdirektör Albin Ekbohm i Gefle.

En storartad donation har tillfallit Nordiska museet genom framlidne kammarherre Fredrik Löwenadlers testamente i det hans stora samling *tennsaker*, omfattande ej mindre än 1400 föremål till ett värde af minst 150,000 kronor, införlivats med museets förutvarande ungefär lika stora samling. Bland samlingens många sällsynta och praktfulla föremål märkas ett par välkommer, som tillhört svenska gesällskap, Hedvig Eleonoras församlings fattighuskalk från 1750 m. m. Samlingen, som hopbragts af förre ägaren och förvarats å hans gård Anneberg i Småland, är den ojämförligen förnämsta i landet.

*

Ännu en enastående konstprodukt har funnit vägen till Sverige, nämligen ett af den berömde 1700-tals ebonisten *David Roentgen* förfärdigadt *golfur*, som har den imponerande höjden af närmare 3 1/2 meter. På sockeln och mellanpartiets framsycke är af Roentgen utöfd en oförliknelig figurscen hvare hvarje den minsta skuggning och streck utgöres af ett särskildt inlagdt trästycke, som med sin olika färg och ådring ger den önskade valören. Det märkliga arbetet anses stå på höjden af allt hvad Roentgen utfört och är af så mycket större intresse, som intet verk af hans hand förut funnits Sverige.

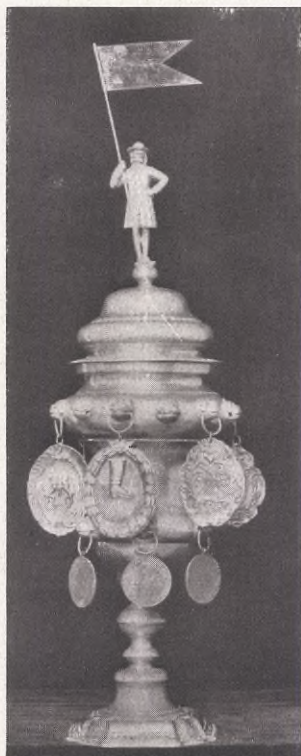

Efter fotografie

FRÅN FREDR. LÖWENADLERS SAMLING.
En kollektion af 250 Småländska föremål.

Foto. Malmström, Sthlm.

Efter fotografie

Foto. Rosenberg, Sthlm.

Efter Skulpturen

FRÅN "THULES" NYBYGGNAD.

Relief i entrén.

Bild t. v.: VÄLKOMMA SOM TILLHÖRT ETT SKOMAKARESÄLLSKAP. Utförd 1735 af tenngjutaren Melcher Beck i Stockholm. Ingår i Löwenadlerska samlingen.

Bild t. h.: ETT GOLFU AF DAVID ROENTGEN UTSTÄLLDT I NATIONALMUSEUM.

Se text å nästa sida.

Efter fotografen

KÖPENHAMNS BÖRS STORMAD OCH SKADAD AF OROSELEMENT DEN 11 FEBRUARI.

Klitché Kem. A.-B. utsatt Sjöreservare, Sthlm.-Öby

Allvarliga syndikalistoroligheter ägde den 11 februari rum i Köpenhamn. Oroligheterna föregingos af strängt hemliga fackföreningsmöten, hvartill endast medlemmar ägde tillträde, och hvarunder vissa planer i afsikt att arrangera ett upplopp dryftades.

Under affyrande af lösa skott tågade därpå massan från föreningslokalen ut i staden och bort till börsbyggnaden, som stormades. Polisen, som under tiden besatt dess trappa, kunde dock första gången tvinga orosstiftarna tillbaka. Vid andra stormningen lyckades det emellertid angräparna att komma in i byggnaden, där under det följande vilda tumultet somliga syndikalister med käppar och järntillhyggen anföllo

de där församlade och i förstone öfverrumplade af färsmännen. Af dessa blefvo några allvarligare skadade. En af syndikalisterna fördes i ganska medtaget tillstånd till sjukhuset. Genom tillstädeskommande polisförstärkning blef Börsen snart utrymd, hvarpå demonstranterna fortsatte till "Slotsholmen", där förhållandena under kravallerna tedde sig rätt kritiska. Vid 5-tiden på e. m. var lugnet återställt. I anledning af det skeddade har militär beordrats till Köpenhamn, hvarförutom en mängd häktningar på de farligaste orosstiftarna ha företagits.

Under tumultet i börshuset sårades bl. a. en af köpenhamnska finansvärdens mest framstående män, direktören för de danska sockerfabrikerna, konferensrådet Gam melfoft.

*

Allt tätare dugga märkliga konstverk öfver Sverige. Nu senast har från Finland hitkommit ett konstverk af sällsynt värde, nämligen ett marmorarbete af den store Thorvaldsen, benämndt *Hvilande Amor* och signeradt 1827.

Det vackra arbetet har senast tillhört hr Gösta Stenmans privatsamling i Hälsingfors och kommer med all sannolikhet nu att af någon samlare förvärvas till Sverige.

Efter fotografen

"HVLILANDE AMOR", skulptur i marmor af Thorvaldsen, f. n. utställd i Fritzes höf-handel i Stockholm.

BLIF MEDARBETARE
- - I HVAR 8 DAG. - -

Forts. fr. sid. 323.

flyttning till staden. Under två års tid hade jag lyckan bo i samma gård som hon. Jag blef sålunda bekant med henne och träffade henne emellanåt. Vi möttes dock endast tillfälligtvis. Jag var generad af min kroppsliga otymplighet, blyg och feg och aktade mig väl för att på något sätt visa mina känslor. Jag kunde gå timmar igenom och vänta på henne, där jag trodde hon skulle uppenbara sig, och när hon så kom — om hon kom — hade jag oftast inte mod att göra henne sällskap. Jag bringade det dock till slut därhän, att vi blefvo ganska goda vänner. Hon fördrog och respekterade mig så tämligen — något mer blef det inte — respekterade mig på sitt egendomliga, förståndsmässiga sätt. Orden förefalla kanske för stora på tal om en liten skolflicka, men Sirius var inte en sådan af det vanliga fnissande slaget. Hon blickade stolt och själfmedvetet fram ur de mörkblåa ögonen, och det låg alltid en fläkt af hvass förståndighet kring hennes vackra gestalt. Hon visade sällan prof på veket, det var något strängt, kärt och aristokratiskt gossaktigt öfver henne. Hon var redan tidigt en mästare i att gyckla och ironisera öfver hvarjehanda bluff och skenfager ihållighet. Jag kände, att hon var betydligt före mig i kunskapen om livet, och jag var synnerligen imponerad af hennes säkra syn och uppfattning. De kamrater, som på grund af fördelaktigt utseende eller lämpliga egenskaper i öfrigt voro mera donjuansmässiga än jag — de som tordes stämma möte med henne — försäkrade efter en tids fåfängt friande till hennes gunst, att hon var absolut otillgänglig för allt hvad kärlek vill säga, ja, att hon var hjärtlös och elak. Jag ville naturligtvis inte tro detta, kunde inte tro det. Deras nederlag glädde mig tvärtom. Det berodde naturligtvis på att hon genomskådade de unga herrarnas dumhet. Och jag med mitt goda hufvud skulle nog till slut...

Emellertid tog jag studentexamen och därmed blef jag skild från Sirius, då jag följande termin for till universitetet i stället för till skolstaden. Jag ägnade mig åt astronomi, som länge varit mitt älsklingsämne, pluggade och gjorde framsteg. Dessutom hängaf jag mig på lediga stunder åt lyriken, då jag hade för mig, att jag var bestämd till att bli en stor skald. Jag gaf ju också ut ett litet häfte dikter, som jag storslaget nog kallade "Venus Urania". Det beröm jag fick för "ädelhet", "finhet" o. s. v. motsvarade inte mina förhoppni gar, och jag förstod, att jag inte var den skald, jag inbillat mig. De bästa af dikterna voro inspirerade af den ännu lefvande kärleken till "den fjärran älskade". Den hade dock så småningom bleknat till att bli en minnets estetiska fest, den tärande glöden hade slocknat. Men ännu lång tid efter det jag skilts från Sirius kunde det hända, att hon i triumfatorisk glans en natt uppträdde i en dröm.

Två eller närmare tre år hade väl gått, då jag en dag återsåg henne i denna stad. Hon led af något fel på ena örat och vistades här tio dagar i och för behandling af en speciellist. Då jag stötte på henne på gatan, lade hon redan varit här ett par dagar. Hon blef förtjust öfver att träffa mig, då hon saknade sällskap och bekanta med undantag af den gamla, besläktade dam, hon bodde hos. Det skulle vara henne ett stort nöje, om den "lofvande skalden" ville ta sig an henne något lite de dagar hon hade kvar på platsen. Och den "lofvande skalden" hade snarnerligen ingenting emot detta, då det genast gick upp för honom, att det var precis hvad han helst önskade.

Jag erinrar mig så tydligt detta vårt plötsliga sammanträffande. Det var en dag i mars, en eftermiddag, då solen efter en genomskinligt klar dag sjönk i väster på den purpurfärgade himlen. Hur vacker var inte Sirius i denna skymningsdager! Hon var ej

längre en sluten knopp, hon var en nyssutslagen blomma i all sin prakt och doft. Det var som om hennes skönhet, under de år jag ej sett henne, undergått en sista granskning af naturen — konstnären — och nu nått sin slutliga fulländning. Det något gossaktigt sträfva, som förut funnits hos henne, var afslipadt, och gestalten i sin helhet hade blifvit vekare och rundare. Hennes leende var mera ljust, varmt och kvinnligt. Och dock hade hon alltjämt något vestaliskt och otillgängligt hos sig, där hon i den grågröna, åtsittande promenaddräkten halft leende vandrade bredvid mig i det matta, röda skymningsskenet.

Den "lofvande skalden" tog sig an henne. Vi besågo tillsammans allt sevärdt, kyrkan och annat. De få dagarna gingo sin väg; alltför hastigt tycktes det mig. För hvar dag blef jag allt blindare förälskad i Sirius och allt sämre dolde jag det för henne. Då hennes ironi och gyckel i ett eller annat ögonblick blef alltför lössläppt, kunde jag väl känna mig särad och tycka mig vara hennes lekdocka, men i det stora hela voro vi mycket goda vänner och kamrater. Hon hade stundom ett sätt att trycka min hand, som gjorde mig riktigt varm om hjärtat.

Kvällen innan hennes afresa besökte vi tillsammans teatern. Jag följde henne hem därifrån, och då det var en vacker kväll med stjärnor och vi hade svårt att genast skiljas, stego vi tillsammans genom gallerporten in i trädgården. Vi vandrade en stund på gångarna och talade lätt sentimentala ord om hur ledsamt det var med den förestående skilsmässan. Sirius' stämma var ovanligt djup och varm och kom mig att saligt bäfva och skälfa. Hon gjorde sig inte brådtom, och efter en stund satte vi oss på en bänk. Vi tego.

— Så många vackra stjärnor i kväll, sade hon slutligen.

— Ack, hvad är stjärnorna...

— Stjärnorna! Det finns då något du sätter högre?

Hon tryckte min hand och såg mig i ögonen. Allt detta hade tillsammans en fruktansvärd verkan. Jag skakade i hela kroppen och under det jag föll till hennes fötter, löstes min tungas band, och jag talade i flåsande, klagande och vildt glädjefulla ord.

— Du vet det, vet det... Jag älskar dig...

Äfven i detta besinningslösa ögonblick glömde jag emellertid ej mitt fula ansikte, utan fullt medveten därom dolde jag det i hennes knä.

Hon förblef orörlig och stum. Förvirrad lyfte jag mitt hufvud. Kring hennes mun låg ett halft leende, och hennes ögon sågo stelt och spändt rakt ut långt bort i fjärran. Då hon såg min blick, sade hon kallt och likgiltigt:

— Stig upp, var inte löjlig!

Då grep den mest våldsamma förbittring mig. Hon hade alltså endast lekt med mig och obarmhärtigt velat njuta min förnedring, och jag hade gått i hennes fälla, utlämnat mig åt hennes förakt... Så nattsvart djävulskt... Jag gräfade ned händerna i gångstogens fuktiga grus, och när jag fått dem fulla af sand, knöt jag dem krampaktigt och ropade med en röst, som förskräckte mig själf: Gå, gå!

Hon reste sig och gick. Utan ett ord.

Mitt vållustiga hat förbyttes i en känsla af äckel för mig själf. Jag kände mig som en hund, som fått en spark. Jag glödde af längtan efter att förintna mig, slita mig i stycken... Hade det fallit mig in att rädda hufvudet mot en vägg, hade jag säkert gjort det. Allt tycktes häna mig, stillheten, stjärnorna högt däruppe... allt... Hvarje sekund var en evighet, fylld af helveteskval. Tills jag slutligen brast samman i en välgörande gråt.

Sirius? Jag såg henne aldrig mer. Men följande år hörde jag förunderliga nyheter om henne. Hon

Forts. å sid. 334

Foto. Ellqvist, Stockholm.

Klänning: Bengt Sjöbergström

GRUPP-FOTOGRAFI FÖRE AFRESAN: I midten PRINS CARL (x); vid hans högra sida grefvinnan AINA MANNERHEIM, vid vänstra sidan general R. BERG. Främst d:r von Holst (1) samt vid hans högra sida d:r Gyllenstierna och d:r Camitz, bakom d:r Dymling; t. v. om d:r v. Holst stå å och intendenten Zetterlund. Bland sjuksystrarna synes främst öfersköterskan syster E. Trädgårdh (2).

Sedan den för Finlandsambulanserna afsedda utrustningen, inrymd i 30 stora packklärrar, försedda med Röda-korsmärket, redan den 12 februari som ilgods med-sändts Haparandatåget, anträdde de båda ambulanserna följande dag med tåget klockan 5.2 afresan öfver Haparanda med Torneå som närmaste etapp på finska sidan. Härifrån komma de finska myndigheterna att dirigera ambulanserna till de fält, där de anses mest behöfliga, och som detta gifvetvis måste bli inom själfva stridsområdet gå de händelserna in på lifvet.

Före afresan blefvo samtliga deltagarne föreställda för prins Carl, högste representanten för svenska Röda korset, hvilken sedan i sin tur föreställde dem för drottningen vid den audiens hon gaf klockan 12, och vid hvilken hon också uttryckte sin glädje öfver att Sverige genom dem kunde komma det olyckliga Finland till hjälp.

Hvardera ambulansen består af en chefläkare, två underläkare, en öfersköterska, fem sjuksköterskor, fyra sjukvårdare och en redogörare.

*

Efter en 13 dygns lång och tröttsam resa anlände till Stockholm den 9 februari förutvarande rumäniska ministern i Petrograd C. Diamandi jämte hela legations-

personalen och andra medlemmar af därvarande rumäniska koloni till ett antal af 72 personer.

Som bekant häktades nyligen den rumäniske ministern Diamandi, på order af folkkommissarierna. Och först den 28 januari frigafs han efter att de öfriga utländska diplomaterna på det kraftigaste intervenerat till hans förmån men fick samtidigt order att jämte hela beskickningen lämna ryska hufvudstaden inom 10 timmar. Det blef alltså att i största hast ordna det nödvändigaste och komma iväg. Vid framkomsten till Torneå blef en medföljande rödgardist Smirnor arresterad af de hvita och arkebuserad trots att minister Diamandi och den likaledes medföljande senator I. Castren sökte utverka hans benådning. Sedermera befanns det att denne Smirnor i Torneå väntades af en telegrafisk order från Troitsky att hela legationspersonalen skulle återsändas till Petrograd och att minister Diamandi omedelbart skulle skjutas. Det är alltså genom en ren tillfällighet denne undgått att falla offer för bolschevikväldets rårheter.

De rumänier, som kvarstannat i Petrograd kommer därvarande franska legation att ta under sitt beskydd.

Foto. Mattström, Ånäs.

Klänning: Bengt Sjöbergström

RUMÄNISKE ENVOYÉN I PETROGRAD
DIAMANDI I STOCKHOLM.

Vidstående bild:

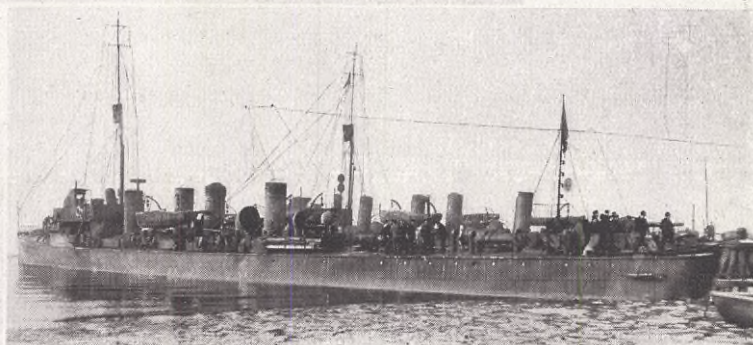
CHEFEN Å JAGAREN "VALE" KAPTEN FRIES. (t. h.) OCH DEN RYSKA BOLSCHEWIKREGERINGENS REPRESENTANT ISTOCKHOLM INGENIÖR V. VO-ROVSKIJ, hvilken senare på svenska regeringens anmodan med jagaren afrest till Åland för att personligen medverka till den ryska soldatens aflägsnande därifrån.

Foto. Modin, Stålm.

Efter expeditionerna till Finland fick svenska regeringen anledning att i största hast utrusta ännu en räddningsexpedition, denna gång för hemförande af på Åland vistande svenskar. Expeditionen, bestående af "Isbrytaren I", den gamla finlandssångaren "J. L. Runie-

Nederst: PANSARBÅTEN "THOR" hvilken eskorterar den svenska undsättningsexpeditionen under befäl af kommandörkapten C. H. Åkermark.

Foto. Malmström, Stålm.

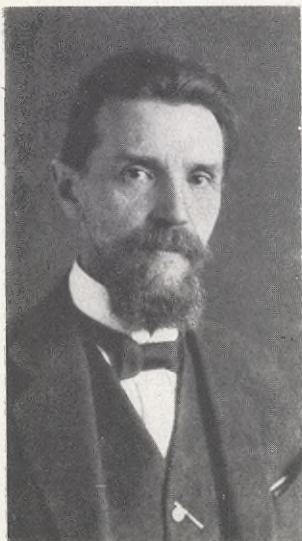

JAGAREN "VALE". — foto. Modin, Stålm.

berg" och pansarbåten "Thor" under befäl af kommandörkapten Harald Åkermark, afgick natten till den 14 februari till sin bestämmelseort Signildsskär, Ålands utpost mot väster, dit en hel del svenskar under oroligheterna tagit sin tillflykt, och där somliga hotade af hunger, köld och förföljelse befunno sig i den yttersta nöd, medan andra i öppna båtar lyckats fly öfver till Grisslehamn, dit de framkommit i ett högeligen utmattadt tillstånd. Vid expeditionens passerande af denna plats togos de åländska flyktingarna med ombord. Bland dessa befunno sig äfven några personer som synnerligen väl kände till den minerade farleden mellan Signildsskär och Eckerön och som därigenom kunde bli expeditionen till utomordentligt god hjälp.

Vid framkomsten till Åland hade förhållandena betydligt lugnats. Vid Signildsskär togos 25 från Eckerön flyk-

tade ålänningar ombord å Runeberg, hvar-
 efter expeditionen under ledning af Isbry-
 taren begaf sig till Eckerön i och för ank-
 ring till afresan.

Under tiden hade Svenska regeringen ta-
 git ett välbetänt och betydelsefullt initia-
 tiv, i det att den anmodat bolschevikregerin-
 gens sändebud i Stockholm, ingenjör V.
 Vorovskij, att resa öfver till Åland och söka
 förmå de ryska rödgardisterna att afstå från

Portr. t. v.: INGENJÖR V. VOROVSKIJ. Folk-
 kommissariernas representant i Stockholm.

Foto. Matzström, Ström.

T. h.: KOMMENDÖRKAPTEN C. H. ÅKERMARK,
 chef för undsättningsexpeditionen till Åland.

Foto. Jonasson, Öbg.

Foto. Ellqvist, Stockholm.

Foto. Ellqvist, Stockholm.

INGENJÖR VOROVSKIJ EMBARKE-
 RAR Å "VALE".

Vidst. o. nedanstående bild:
 "ISBRYTAREN" OCH ÅNGAREN "J. L.
 RUNEBERG" SOM INGÅ I EXPEDI-
 TIONEN.

alla våldsamerheter och eventuellt
 å svenska fartyg lämna öarna.
 Herr Vorovskij, som ställde sig
 tillmötesgående till förslaget, af-
 reste redan den 15 februari med
 en af flottans jagare till Arholma,
 där Isbrytaren I mötte för att föra
 honom vidare till bestämmelse-
 orten.

Förmodligen kommer väl den
 svenska hjälpexpeditionen att vid
 Eckerö afvakta utgången af hr
 Vorovskijs mission för att möjli-
 gen, om denna utfaller gynnsamt,
 återvända utan flyktingar.

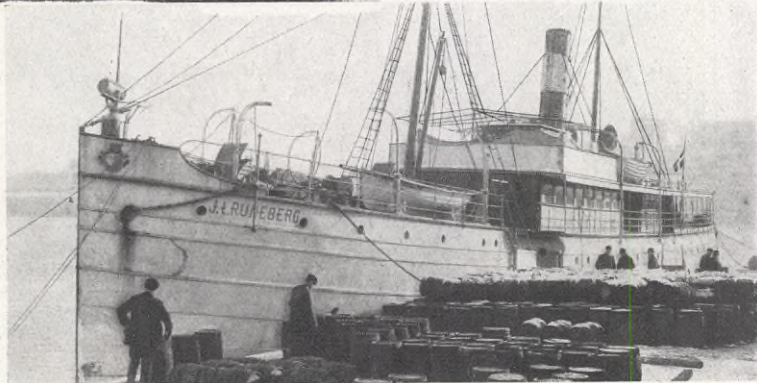

Foto. Modin, Stålm.

DET NYA LANDSVÄGSTÅGET PROFKÖR VID MÅRSTA.

En nyhet som efter den 1 maj sannolikt kommer att bli en daglig företeelse på vår landsbygd äro de af aktiebolaget Alltransport startade s. k. *landsvägs-tågen*. Som vår bild tydligt visar bestå dessa af en kraftig automobiltraktor med åtföljande för transport afsedda släpvagnar. Den biltraktor, som nu allra först kommit i bruk är resultatet af en konstruktiv samverkan mellan generalstabens tekniska afdelning och Scania-Vabis' fabriker. Bjässen, som i kostnad belöper sig till omkring 55,000 kr. och något påminner om de engelska "tanks" är äfven arméns egendom och har endast utlånats till A.-B. Alltransport, i hvars tjänst den senast med utmärkt resultat utförd transporten af livsmedelskommissionens ved på den delvis rätt backiga sträckan Märsta - Steninge.

Till illustr. å sid. 324.

Intima Teatern i Stockholm slog den 14 februari sitt hittills största slag genom framförande af William Shakespeares *Richard III* med Lars Hansson i hufvudrollen. Titelpersonen i detta drama är ju jämte Macbeth den intressantaste i hela Shakespeares galleri af historiska gestalter, i det han blir en slags symbol för den bittra och triumferande ondskan.

Denna till det yttre och inre vanskapta varelse gjordes af *Lars Hansson* med nära nog hemska illusion. Endast figuren med den sneda puckeln, haltande gången och ena axeln högre än den andra samt ansiktet blekt och lärdt af onda anfäktelser, var en öfverlägset genomförd skapelse, och i hans hand blefvo de underliga scenerna, de båda frierierna och mottagandet af borgarnas sändebud kvällens glanspunkter.

Uppsättningen af dramat var synnerligen lyckad med den fasta inramade hvalfbågen, som gaf stora möjligheter för raska och tack vare de olika perspektiv som oupphörligt öppnade sig åt alla håll och som upphäde all enförmighet i sceneriet, ständigt nya scenförändringar.

Ånyo har ingått ett olycksbud från sjön, som innebär en svår och kännbar förlust för Sverige, i det att en af Boströmrederiet Tirlings största båtar ångaren *Fridland* på resa från Amerika till Rotterdam sänkts af en U-båt. Vid torpederingen omkommo 6 man af besättningen, medan 29 lyckades i båt taga sig in till holländska kusten.

Ångaren *Fridland* mätte 8,175 tons d. v. och torde på denna resa ha medfört en last af omkring 6,000 tons spannmål från Amerika. Fartyget var byggt i W. Hartlepool 1910 och genomgick efter en torpedering utanför engelska kus:en förra året en genomgripande reparation vid Kockums varf i Malmö. Dess värde beräknas till omkring fem millioner kronor. Ångarens befälhafvare var kapten V. Hansson

H. 8 D:s stora Novellpristäflan

är nu från och med den 15 februari afslutad, och blir resultatet af densamma bekantgjordt, så snart redaktionen i vederbörlig ordning hunnit granska den utomordentligt rika skörden af täflingsmanuskript.

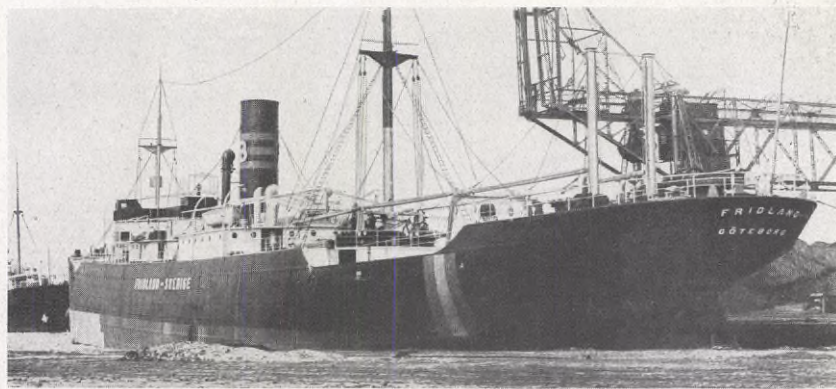
Till täflande, som under pseudonym och utan medföljande namnsedel eller försäkran insändt manuskript, riktar redaktionen samtidigt en uppmaning att omedelbart insända namnsedel, innehållande fullständig adress jämte försäkran om att ifrågasvarande novell är svenskt original samt ej förut publicerad eller erbjuden annan tidning, hvarför utan anonym täflande i enlighet med reglerna måste utslutas ur täflingen.

Yrkes- och Amatör-fotografer

äro välkomna med nya, vältagna landskaps- eller genrebilder

lämpliga för vare sig den stora bilden å omslaget eller för den mindre vignetten å hvarje häftes första sida. — Ersättning vid antagandet.

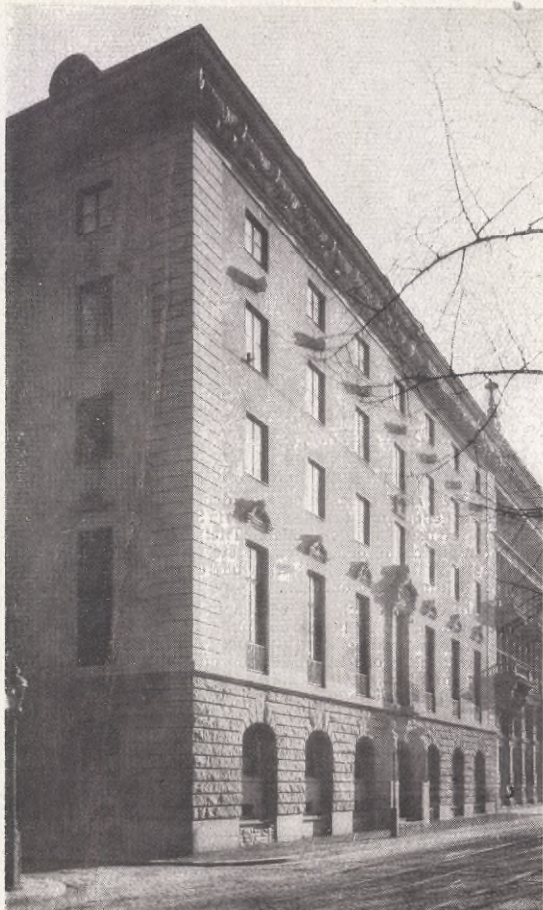
REDAKTIONEN.

Centralateljern, Malmö.

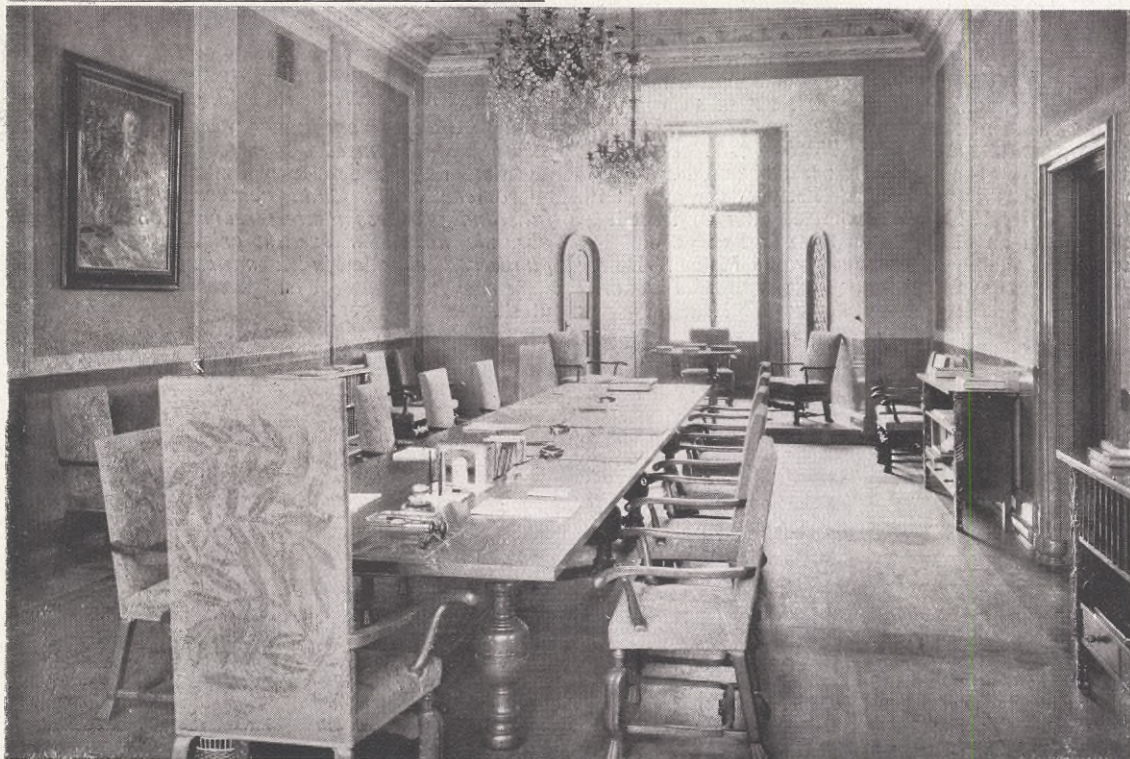
Illustration af Bengt Nilförsparre.

ÅNGAREN "FRIDLAND" SOM SÄNKTS AF EN U-BÅT.

Liförsäkringsaktiebolaget Thule invigde den 12 febr. sin nya byggnad vid Kungsträdgårdsgatan i Stockholm med en bänkkett för 120 gäster. Byggnaden är uppförd i modern renässans med inslag af rent svenska motiv. Den figurala utsmyckningen har varit anförtrödd konstnären *Christian Eriksson*, som utfört portomfattningen med Tiden svälvande öfver de flankerande figurena Livet och Döden. Den mäktiga, i granit ut-huggna takfrisen är ett verk af bildhuggaren *Johnsson*. Äfven i det inre förekommer en hel del skulpturer i väggfält, för tåner, fönsteromfattningar o. d. utförda af konstnärerna *Fagerberg, Eldh* m. fl. Hela den inre utsmyckningen är gjord i kalkfärg med sparsam, af hr Filip Måsson utförd dekorering. Styrelserummet är en originell skapelse af en betagande verkan med sin lugna färgskala och sin solida möblering.

Byggnaden, efter ritningar af prof. Lallerstedt, är särdeles solidt uppförd af byggmästaren Rich. Bengtsson. Den präktiga byggnaden är en prydnad för Stockholm och en heder för sin upp-hölsman.

EXTERIÖR. — HÖRN AF VERKST. DIREKTÖRENS RUM. — STYRELSENS SESSIONSRUM.

F. A. SPAAK.
Stadsmäklare. — Gjöteborg.
85 år 14 Febr.*

L. M. REENSTIERNÄ.
F. d. Maskininspektör. — Kri-
stinehamn. 75 år 16 Febr.*

C. G. ANDERSSON.
Stadskassör. — Lindsberg.
60 år 12 Febr.*

A. E. WESTERMARK.
Tandläkare. — Skara.
50 år 22 febr.*

C. A. E. LANDQUIST.
Fil o Teol. d.r. Kyrkoherde.
Stockholm. — 75 år 16 Febr.*

O WILLÉN.
F. d. Folkskollär. Kom.-man.
Normlösa. 65 år 8 Febr.*

P. C. M. BERG.
Kyrkoherde. — Quille.
60 år 14 Jan.*

J. ERICSON.
Stadsträdgårdsmästare.
Halmstad. 60 år 14 Febr.*

S. O. PETTERSSON.
F. d. Professor. — Holma.
70 år 12 Febr.*

C. D. JOSEPHSON.
Professor. — Unsala.
60 år 25 febr.*

C. A. MEBIUS.
Nytjänad t. professor.*

G. E. HAGSTRAND.
Förste Provinsialläkare.
Visby. — 50 år 12 febr.*

E. F. F. HOPPE.
F. d. Bergmästare. — Saltsjö-
baden. — 70 år 12 Febr.*

E. E. BÄGER.
Godsegare. — Torsberga.
60 år 26 Jan.*

N. J. SIGFRID.
Direktör. — Vanås.
50 år 15 Febr.*

F. ANDERSSON.
Direktör. — Stockholm.
50 år 24 Febr.*

* Data å nästa sida.

C. KARLANDER †.
Byggmästare. — Alingsås.
F. 50. † 1 Febr.*

G. ANDERSON †.
Ingeniör. — Västerås.
F. 59. † 4 Febr.*

S. K. A. WIDE †.
Profesor. — Upsala.
F. 61. † 12 febr.*

M. B. HAMILTON †.
Grefve. Sekreterare. — Gefle.
F. 72. † 1 Febr.*

* Data här nedan.

LARS REENSTIERNA. Anst. v. mek. verkstäder i Nordamerika fr. 59. ing. v. amerikanska inbördeskrigets utbrott i Nordstat. flotta 61; tjgj. der först som menig o. 64—68 som ing.-officer. Deltog under amiral Farragut i sjöslagen v. New-Orleans, Pensacola o. Mobile; inneh. 68—76 olika ing.-befattn. i Amerika. Slstn. är ing. o. verkmäst. v. Stat. jernv; 06 maskinspektör. — Åtnjuter sedan flera år pens. fr. Amer. flottan o. fr. Stat. jernv.

GUSTAF ANDERSSON. Inneh. af firman C. Gust. A. i Lindesberg sedan 90. Stadsfullm. 93—01, sedan slstn. är stadskassör; styr.-led. o. kassör i sparb.; led. af kyrkoråd, pens.-nmd, ordf. i köpman-fören, förestånd. i auktkamm.

EMIL WESTERMARK. Stud. 86, tandläk.-ex. 90, prakt. i Skara sedan slstn. är. Led. af Sv. tandläk.-förb. t. 16; ordf. i förb. sekt. f. milit. tandv. 14—15, bitr. inom Arméförvalt. sjukv.-styr. m. utredn. ang. inf. af tandvård v. armén. Stadsfullm. i Skara sedan 06, v. ordf. sedan 17; ordf. i drätselkamm. sedan 16, ordf. i dyrtidsråd, led. af helsov-nmd, byggn.-nmd, sparb.-styr.

AXEL LANDQUIST. Stud. 62, fil. dr. 72, teol. kand. 75, teol. dr. 93. Prestv. 76, past.-ex. 78, kyrkoh. i Katarina förs. i Stockholm sedan 79. Inspekt. f. Stockh. folkskolor. 81—13; led. af dir. f. Prestersk. enke- o. pup.-kassa sedan 86, dess ordf. sedan 95; led. af öfverstyr. f. Stockh. stads folkskolor 81—06, dess ordf. 1900—06.

OTTO WILLEN. Folkskollär. t. 10, derefter landtblukare. Sedan 93. ordf. i komm.-st. o. nmd.; ordf. i brandst.-komm., styr.-led. i sparb. o. Österg. e. banks afd.-kontor. Ordf. i styr. f. Normlösa sjukhjälpsfören., i skyttegill e.

PAUL BERG. Stud. 82, prestv. 86, kyrkoh. i Abild 96, i Qville sedan 14. Tj.-g. v. Sv. församl. i Paris o. nordfranska hamn. Fr. tryck utg. predikn. o. relig. skr.

JAC. ERICSON. Efter att ha genom. Alnarps landtbl.-inst. o. stud. i utlandet stadsråd.-mäst. i Halmstad 80; bedriver jemväl omfatt. plant-skoleverksamhet.

OTTO PETERSSON. Stud. 66, fil. dr. 72, doc. i fysik kemi v. Upsala univ. 74, ff. lär. i kemi v. Stockh. högsk. 81, prcf. i samma ämne der 84—09. Har särskildt egnat sig åt hydrografiska undersökningar i Östersjön o. Nordsjön, hvilkas resultat varit den svenska fiskerieröringen af utomordentligt värde; initiativtag. till svenska regeringens inbjudan till den första internat. hydrograf. konferensen i Stockholm 99. Eger egend. Holma i Bohuslän. Biografi o. helsid.-portr. årg. VIII: 24.

DAVID JOSEPHSON. Stud. 74, med. dr. 87, doc. i obstetr. o. gynek. v. Karol. inst. 91—09, prof. i samma ämnen v. Upsala univ. samt öfverlär. v. Akad. sjukh. sedan 09. Med. förf.

CLAES MEBIUS. F. 54, stud. 73, fil. dr. 85, doc. i fysik v. Upsala univ. s. å., bitr. labor. v. fys. lab. Åer 86 o. 87—91; lektor i fys. o. mat. v. Norrk. h. allm. lärov. 91, v. Göteb. h. reallärov. sedan 91. Har utfört betydande experimentalundersökn. ang. elektr. strömmar. — Har i dagarne tilldelats professors namn.

GUSTAF HAGSTRAND. Stud. 88, med. lic. 99, e. prov.-läk. i Björkvik distr. 01, förste prov.-läk. i Gotl. län 11, i Örebro län 18. Landstingsman 14, stadsfullm. i Visby 16, led. af drätselkamm. s. å.

FELIX HOPPE. Stud. efter all. stud.-ex. 68 v. univ. i Upsala, ing. v. krigsskolan o. bief uljtn v. Gotl. inf.-reg. 71; ex. t. bergsstaten v. Lunds univ. 76, utex. fr. bergshögsk. i Stockholm 77, kapt. 91, i a.n. 96. Ex. geolog v. Sv. geolog. undersök. 76—89, grufving. 78—96, ff. bergmäst. i Östra bergmäst.-distr. 86, i västra distr. 91—93, ord. bergmäst. i södra distr. 96 t. afsk. f. några år sedan. Har ss. geolog. utf. undersök. af berggrunden i hela norra delen af Kalmars län, hela Medelpad samt i malmför. del af Gefle. o. Kopparb. län. Upprätt. grufkartor o. magnetometr. kartor m. beskrifn. öfver ett par hundra sv. grufvor. Juryman v. Ind.-utställn. i Helsingborg 03. Led. af ett stort antal tekn. o. a. fören.

ERSNT BÄGER. Stud. 76, utex. fr. Alnarps landtbl.-inst. 81, efter studier utomlands sedan 85 eg. t. egend. Torsberga. Mångårig ordf. i komm.-nmd o. st. samt i vägstyr.

NILS SIGFRID. Efter afslut. elem. o. prakt. studier disp. f. Knislinge skofabr. 99, hvilken under hans ledn. utveckl. till ett mångomfatt. industri-etabl. a.-b. Knislingeverken — med. S. som verkst. dir. Ordf. i Sv. skofabr. fören. Sedan 08 landstingsman; led. af Riksd. A. K. 14—17.

FREDRIK ANDERSSON. Organ.-ex. 83 o. vik. organist i olika platser, derefter kapellmäst. v. musik-kapell o. teatrar i Skandinav.; sedan 03 affärsverksamhet; sedan 08 chef f. Mell. Sv. restauratörbyrå i Stockholm, grundl. o. utg. af faktidskr. Restauratören sedan 16.

CARL KARLANDER †. Bedr. efter prakt. studier inom byggn.-facket byggn.-verksamhet inom Norrl. o. Finland m. kvarnar o. sågverk som specialitet. Flyttade 93 t. Alingsås der han delvis egen. sig åt kvarnrörelse men äfven åt byggn.-verksamhet derst. o. å. olika platser inom landet. Led. af stadsfullm. o. drätselkamm. der, byggn.-nmd o. folkskolestyr.

GUSTAF ANDERSON †. Efter studier v. Örebro tekn. skola, Tekn. skol. i Stockh. samt Tekn. högsk. anst. som kemist v. Forsbacka samt derefter som verkst. ing. v. Domnarvets o. Mackmyra; senare verkstadschef v. Mörårdshammar samt slutl. disp. v. Öderborgs bruk 99—05; grund. jemte en broder Västerås tek. byggn. byrå 06 i hvilken han alltjemt var deleg. Utförde på sin tid stora anlägg. ss. elektr. kraftstat, masugnar, valsverk m. m. Led. af stadsfullm. sedan 12, af drätselkamm. sedan 11, ordf. i vatten- o. gasv.-styr. o. i stadshamnsstyr.

SAMUEL (SAM) WIDE †. Stud. 79, fil. dr. 88, doc. i grek. spr. v. Upsala univ. s. å., e. o. prof. i klass. spr. v. Lunds univ. 95, Upsala univ. 98, prof. der i klass. forn-kunst. o. antik-hist. sedan 09. Led. af Vitterh.-akad. o. Human. vetensk. samf. Biografi o. helsid.-portr. årg. XVI: 34.

MALCOLM HAMILTON †. Uljtn. v. N. Skån. inf.-reg. 93, löjtn. 98—1900; jur. kand. 99; led. af styr. f. Skån. e. banks afd.-kontor i Lund 1900, kont.-chef der 01—10; sedan slstn. är. sekr. i handelskamm. i Gefle.

SIRIUS.

Forts. fr. sid. 327.

hade i regementsstaden Hedköping förlöfvat sig med en kapten, en kraftnatur och stor don Juan. Ofta om morgnarna hade staden det sköna skådespelet att se dem tillsammans företaga en ridtur ut i omgifningarna. Men en kall, blåsig januaridag fann man till sin förvåning, att den unga fröken red alldeles ensam åstad, och att hon efter flera timmars ridt kom lika ensam åter. Det berättades, att hon därefter genast måst lägga sig till sängs, sjuk i en häftig lunginflammation. Om anledningen till hennes ensamma prome-nad visste man snart följande. Hon hade i stallarne förgätlves väntat på sin fästman och otålig ringt hem till hans bostad och förhört sig om anledningen till hans uteblivande. Kaptenen hade svarat, att han kände sig opasslig till följd af en nattlig fest och att vädret var för kallt och blåsig för en utfärd. Hon visste emellertid, att ingen nattlig fest i världen kunde bryta honom, och att ej en orkan skulle hindrat honom att rida ut, om han *velat*. Hans kärlek var slut och hans ridderlighet också. Detta hade stallknekten tyd-

ligt hört henne säga i telefonen. I stor upphetsning hade hon stigit till häst och ensam sprängt åstad. Den lunginflammation hon ådragit sig under sin våld-samma ridt var ohejdbar. På fjärde dagen dog hon.

VÄRLDSKRIGET.

I senaste öfversikten lämnades i största korthet meddelande om *Centralmakternas fred med Ukraina*. Denna första betydelsefulla frukt af underhandlingarna i *Brest-Litovsk* har ej mognat utan vidare. Så fram-stående och sakkunniga underhandlare som ukrainarne visat sig vara, har fredsfördraget slutits på grund af ett detaljrikt aktystycke som bl. a. fastställt Ukrainas gränser mot Polen, Österrike, Lithauen och delvis Ryssland, och hvarigenom det förut polska guvernemetet *Cholm* samt delar af guvernementen *Siedlec*, *Grodno* och *Minsk* införlifvats med den nya republiken Ukraina. Äfven i fråga om handelspolitiska öf-verenskommelser ha noggranna bestämmelser träffats och under sådana ömsesidiga auspicijer att det hela

T. h. i midten sittz UTRIKESMINISTERN GREFVE CZERNIN OCH VON KÜHLMANN, MIDT EMOT DE UKRAINSKA DELEGERADE.

Nederst fr. v. MAJOR BRINKMAN VID TYSKA GENERALSTABEN, ukrainska ombuden Mykola Lubynskyi, Mykola Lewytskyi och Alexander Sjewrjuk samt tyske generalen Hoffmann.

kunnat betecknas som en demokratisk och för båda parterna ärofull fred.

Emellertid ha de inre förhållandena i Ukraina efter bolschewikinvasionen småningom tillspetsats till den grad att landet numera ej anser sig utan hjälp kunna uppfylla de leveransförpliktelser det åtagit sig i fredstraktaten, och anses det troligt att denna hjälp kan påräknas från Tyskland.

Omedelbart på detta fredsbud följer Rysslands förklarande af defintiv vapenhvila eller demobilisering på alla fronter. Men denna för ryska folkkommissarierna lättvindiga lösning godtages ej af Centralmakterna som å sin sida förklarar den ryska ovilligheten

till formlig fred liktydigt med återinträdande krigstillstånd. Hwad detta kan komma att i verkligheten betyda kan ingen nu afgöra. Möjligheterna äro alltför många.

Kort efter Versailleskonferensens svar på Czernins och Hertlings anföranden kommer *Wilson* i samma anda och med samma resultat, nämlingen att *Amerika med all kraft måste ägna sig åt krigets fortsättande*. Dock upptar presidenten äfven samtidigt till ny och allvarlig behandling fredsförfrågan, och detta under erkännande af att hans eget tidigare fredsprogram i fjorton punkter inför senare förhållanden kunde tåla någon revidering. I fyra nya punkter sammanför han sålunda villkoren för den allmänna världsfred, hans land skulle kunna ingå på, och som i hufvudsak utgör en variation af den allmänna fredsformel, som öfver hela världen börjar antaga allt fastare konturer: inga annexioner — inga skadestånd — själfbestämmanderätt åt folken att i omtvistade områden få afgöra sin framtida nationalitet!

På västfronten företagas från ömse håll kraftiga rekonosceringsstötter, som afse att före den stora och måhända oundvikliga slutdrabbningen få så klar inblick som möjligt i de respektive fiendelägren.

INNEHÅLL: *Hilding Andersson* (biografi och helsidesporträtt). — *Ambulansen till Finland*. — *Ålandsexpeditionen*. — *Porträtt och bilder ur dagskrönikan*. — *Krigstext*. — *Veckans porträttgalleri*. — *"Sirius"*. Berättelse af *Uno Willehad*.

②

1. DEN I DAGARNE AFLIDNE EXSULTANEN ABDUL HAMID. Fotografien på sin tid tagen då dåvarande sultanen var på väg till Selamlük.

2-4. RUMÄNISKA KONUNGAFAMILJEN VID FRONTEN

2. KONUNG FERDINAND DEKORERAR.

3. KRONPRINSEN (x) följer skjutöfningar med maskingevär.

4. DROTNING MARIA VID EN TRUPPREVY.

①

x

④

Exsultanen Abdul Hamid afled i Konstantinopel den 11 februari.

Med Abdul Hamids död afslutas ett tragiskt härskaröde. Sedan i april 1909, då en ungturkisk statskupp tvang honom att detronisera har han lefvat som en maktlös och för världens gang ointresserad fånge. Född 1842 blef han år 1876 efter sin äldre och på grund af sinnessvaghet afsatte broder Murad korad till sultan. Hans regering var ej uteslutande lyckosam. Under densamma utvecklade han tidvis en höggradig österländsk despotism som bl. a. tog sig uttryck i de upprörande armenierföröjelserna, och då de inre förhållandena samtidigt försumrades framkallades den ungturkiska opposition som blef Abdul Hamids undergång.

Ejstertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utom angifrande af källan förbjudes vid laga påföljd.

För Berättelser och Historietter gäller ovlkorkligt förbud.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI, GÖTEBORG.